

се прѣдавали или отъ страхъ прѣдъ руската жестокостъ, или поради недоволство отъ управлението на царствуващия родъ. Само Пловдивъ се опиталъ да се съпротивлява, но затова пъкъ, когато падналъ, Светославъ постъпалъ много варварски, като заповѣдалъ да набиятъ на колъ защитниците му.

Като завзелъ България, Светославъ се рѣшилъ да нападне и ограби Византия. За тая цѣль той увеличилъ военната си сила съ много български отряди, отъ които едни постъпвали доброволно, а други — насила въ войската му. Сжщеврѣменно той повикалъ и наемници маджари. Така шото войската му се удвоила и достигнала до 60,000 души. Но и въ Цариградъ се здраво приготвявали. Новиятъ императоръ Иоанъ Цимисхий повикалъ всички азиатски войски на империята и изпратилъ 10,000 души да слѣдятъ за движението на руситѣ; обаче, поради размирици въ Азия, тамкашната войска не могла да дойде, а пъкъ изпратениятъ десетохиляденъ отрядъ билъ отблъснатъ, но и руситѣ попаднали при прѣслѣдването му въ засада и загубили доста войници. Цимисхий рѣшилъ да се помири съ Светослава, додѣто се добрѣ приготви, затова му изпратилъ богати дарове и изказалъ готовностъ да му плаща годишенъ данѣкъ, ако склучи миръ. Светославъ се съгласилъ, оттеглилъ се въ Малка-Прѣслава на Дунава и разпусналъ маджарскитѣ си наемници, като ненужни вече. На слѣдната (971) година станало въ Азия възстание и византийскитѣ войски заминали да го потушаватъ. Светославъ се възползувалъ отъ това, прѣминалъ Балкана и ограбилъ долна Тракия. Тогава гърцитѣ започнали сериозно да се приготвяватъ, за да пропждятъ руситѣ отъ България.

Слѣдъ едногодишно приготвяване Цимисхий потеглилъ съвсѣмъ ненадѣйно прѣзъ пролѣтѣта на 972 г. за България. Триста огненосни кораби били изпратени въ устието на Дунава за да затворятъ пѣтя на руситѣ по вода, а сухопѣтна 30,000 войска, половината отъ която били конници, потеглила съ много стѣнобитни машини и огроменъ обозъ направо за Прѣславъ. Като не очаквали никакво нападане, руситѣ били оставили